

ako jim človeško bivališče, sosebno pa bivališče odličnih ljudi, ne daje pomena? —

V tem rajskem kotičku slovenske zemlje je pomišljal naš imenitni narodnjak o usodi ne samó malega slovenskega, nego tudi vsega slovanskega národa; tukaj so se razvijale njegove misli ne samó o tega národa minulosti, nego še bolj o njega bodočnosti; tu je svoja poslednja leta prebil mož ponosne nraí in častite osebnosti, mož, čegar sodbo so čislali Slovenci blizu in daleko. Trstenjakova beseda, dasi ni bil poslanec niti višji dostojanstvenik, izdala je več nego vsakega drugega »prvaka« njegove dóbe; dobro je vedel slovenski svet, da to, kar pravi on, poteka iz bistrega uma, iz trdnega prepričanja, iz nesebičnega srčá, iz čiste, rodoljubne duše. In to veljavo Davorinu nista dajala ne denar ne strah, ne mitra niti vladikovinstvo; izvirala in prihajala je jedino iz njegovega značaja, čistega kot zlató, vzvišenega nad vse sumnje. In na takih značajih sloni spoštovanje kakor vse javno življenje národovo!

(Konec prihodnjič.)

Sèn.

Minulo noč sem zopet sanjal,
Dehtèl je zunaj lipov cvet . . .
Pokojno na mrtvaškem odru
V nevzdramnih sanjah spal sem bled,
Prišli so znanci in prijatli,
Solznó jim bilo je okó;
In vsi ihteč so me kropili,
A tebe vender ni biló.
In nesli so me v kraj pokojni,
Kjer ni trpljenja, ni solzá;
Bridkó solzeč me vsi spremljali,
A ti ostala si domá.

Sladkó sem ležal v tihem grobu . . .
Pozabljen trpki zemski boj.
A čuj, nekdó prihaja k meni . . .
Zakaj mi motiš tu pokoj?
Poklekne na gomilo mojo,
Razlega z nje se jok in stok:
»Življenje bil je duše moje,
Zakaj si vzel ga, mili Bog!« . . .
In ti si vender prišla k meni! . . .
Minil je težke sanje čar;
Dehtèl je lipov cvet skoz okno,
Smijal se v izbo solnčni žar.

† Jos. Freuensfeld.

